

at blive taget tilbage, altsaa blot for at han kan faa Beslighed til at gøre opmærksom paa et og andet. Jeg vil sige, at Underændringsforslaget vil naturligvis dele samme Skæbne som Vædringsforslaget. Men jeg opnaar det samme som det ærede Medlem, nemlig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa Sagen.

Umiddelbart forud gaar et Forslag om en Bevilling til Kvindestillingen. Jeg maa tilstaa, at jeg har haft mine Betæneligheder ved denne Sag. Jo mere man anerkender Kvindens Bestræbelser for at komme op, om jeg saa maa sige, paa Siden af Mændene, i alt Fald i en Række af Erhverv og Stillinger, desto mere naturlig synes mig den Fordring at være, at Kvinderne maa møde til Ræppestrid, hvor Mændene mødes. Smidlertid er det vel muligt, at den ærede Ordfører har Ret i, at en saadan Udfilling specielt for Kvinder maatte kunde højne deres Selvsjælelse, deres Stoltthed, tror jeg den ærede Ordfører sagde, og uagtet jeg ikke egentlig tvivler om, at Kvinderne nok i Forvejen have et vist Talent til at knejse med Masken og vise sig stolte og overhovedet vise andre store Egenstaber, skal jeg sige, at for 15,000 Kr. kan der vel ikke udvikles farlige Tendenser mellem dem til at se os fuldstændig over Hovedet, og derfor skal jeg ikke rejse nogen videre Indvending mod Bevillingen. Saa har jeg kun en enkelt Bemærkning tilbage at gøre — ja der er dog dette Forslag under Nr. 229, som jeg maa gøre en enkelt Bemærkning om ogsaa. Det er Forslaget om, jeg tror det er 25,000 Kr., til en Dampstibsforbindelse mellem Rimsfjordsbyerne og England gennem Thyborønkanalen. Det er et Forslag, der staar i nogen Forbindelse med det Forslag, vi behandlede i Formiddags, nemlig Forslaget om at bevare Thyborønkanalen. Jeg ser med nogen Overraskelse dette Forslag her. Jeg erkender, at man skal gøre, hvad man kan for at bringe vore Produkter til Markedet i England og Tyskland, eller hvorhen i Verden man overhovedet vil have vore Produkter, paa den bedste og billigst mulige Maade, men jeg tvivler om, at der kan vindes noget ved at gaa gennem Thyborønkanalen. Der er allerede gjort opmærksom paa af en æret Taler, at man vanskeligt under de nuværende Forhold kan opnaa en regelmæssig Trafik derved, og saa kan jeg ikke sionne, hvad Nytte vor Røds- og Smøretsfort kan have af en saadan Forbindelse. Jeg tror, at man i saa Fald gør bedre i at lægge større Eftertryk paa Esbjerg-Routen. Trafikken har ikke været stærk, og Staten har maattet give betydelige

Tilskud for at holde denne Route oppe. Det synes mig da betæneligt at aabne en anden Route til at konkurrere med en, der ikke kan bære sig. Smidlertid, hvis det kan gavne det nordjydste Landbrug i nogen nævneværdig Grad, saa har jeg intet derimod. Men jeg tvivler om, at de jydste Landmænd ville tjene en eneste Dre mere paa deres Værer, end de tjene nu, saa at det eneste Resultat af denne Sag vil være, at vi blive af med 25,000 Kr. uden at have nogen Fornøjelse deraf. Smidlertid, da de kun stilles til Disposition for det Tilfælde, at der gøres et Forsøg, kunne vi vel ogsaa gerne gaa ind derpaa.

Tilbage er altsaa kun dette fede Ben, som det ærede Medlem fra Ribe har fundet. Det er jo en selvfølgelig Sag, som vi gerne interessere os for, og som vel ogsaa de fleste af os ville stemme for. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa det er fremsat, maa jeg tilstaa, at jeg ikke ganske kan dele de Følelser, som ere udtalte af den ærede Ordfører over for det ærede Medlem fra Ribe. Det forekommer mig, at han har været noget for haard ved ham. Naar vi hørte den lange Beretning, han gav angaaende Grunden til, at han havde nappet disse Ben fra andre, var det, som om jeg hørte en ny Beskrivelse af en tidligere berømt Rejse, som gif over Skattegat til Mars — ikke til Mars, men til Aarhus — nemlig den Rejse, som den gamle Jens Buss gjorde, han i Peder Paars. . . nej, han var nok ikke paa Rejse, han boede for Næsten nok paa Anholt; det nuværende Medlems Navn boede paa Anholt, han var ikke med paa selve Rejsen (Munterhed). De Herrer le, de tro maasse, det er en Historie, men jeg skal gøre opmærksom paa, at saa have de glemt deres Peder Paars, hvis de ikke vide, at der i den findes et Navn, der er lige saa berømt som det, vi have i vore Dage. Naar man har gennemgaaet saa mange Genvordigheder som det ærede Medlem fra Ribe i denne Sag, synes jeg nok, at man, naar han endelig kommer nogenlunde helt og holdent i Land efter Rejsen, bør unde ham en klækelig Forfriskning, og derfor synes det mig, at den ærede Ordfører har været noget for haard, navnlig i Betragtning af det ærede Medlems bekendte Tilbøjelighed til at bjærge sig, hvad han kan faa.

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem bliver for personlig i sine Udtalelser.

Korsgaard: Ja, jeg vilde over for de haarde Angreb, der ere rettede mod det